

případ dlužno posuzovati podle všeobecných pojišťovacích podmínek, jakožto podkladu smluvního poměru stran. Protože premie byly splatné dne 1. května 1931, uplynula tříměsíční lhůta k uplatnění nároku na jejich zaplacení dnem 1. srpna 1931. Žaloba byla podána teprve dne 13. ledna 1932, tedy již dávno po uplynutí tříměsíční lhůty. Právem tedy vyslovil první soud k mezitímnímu návrhu žalovaného zjištění, že pojišťovací smlouva zanikla neuplacením nároku u soudu do 3 měsíců po jejich splatnosti, a žalobu domáhající se jejich zaplacení zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle § 7 (3) všeobecných pojišťovacích podmínek pro pojištění silostrojů a podle stejného v podstatě znění čl. 10 (3) všeobecných podmínek pro pojištění povinného ručení, neuplatní-li se u soudu nárok na první premii do 3 měsíců od dne splatnosti, má se za to, že se upustilo od smlouvy. Tu nejde jen o právní domněnku, nýbrž o propadnou lhůtu, jejímž marným uplynutím samočinně nastává zrušení pojišťovací smlouvy (srov. rozh. čís. 12194 sb. n. s.), není-li ovšem mezi stranami ujednáno, že pro tentokráte má sejít s tohoto ustanovení pojišťovacích podmínek a že tudíž smlouva trvá dále, přes to, že nebyla první premie zaplacená (srov. rozh. čís. 11155 sb. n. s. Výslovného ujednání tohoto obsahu nebylo, a dovoatelka se marně snaží dolíčiti, že v tom smyslu podepsal žalovaný prohlášení ze dne 10. března 1931. Dotyčná věta tohoto prohlášení není určitá. Běře-li v ní žalovaný na vědomí, že tato pohledávka podléhá ustanovení všeob. obč. zák., t. j. pohledávka na pojistném, o jejíž odklad k zaplacení do 1. května 1931 současně žádal, neprojevil tím ještě, že jsou vyloučeny účinky, které všeobecné pojišťovací podmínky pojí nikoliv přímo se samou pohledávkou, nýbrž a další skutečností, totiž neuplatní-li ji soudně pojišťovna ve lhůtě 3 měsíců. Strany smluvně sice odsunuly dobu splatnosti první premie na 1. květen 1931, čímž také posunuta ona tříměsíční lhůta k soudnímu uplatnění nároku na premii, avšak, jak z předchozího plyne, neodstranily tím uvedené následky, jež se pojí k tomu, nebyla-li tato lhůta zachována.

Čís. 14612.

K § 1 zák. ze dne 10. června 1869 čís. 113 ř. z.

Vklad, jehož vydání je vázáno na povolení soudu, může být vydán jen na základě soudního usnesení opatřeného mimo jiné podpisem soudce; neznalostí této náležitosti se nemůže nikdo omlouvat.

(Rozh. ze dne 10. října 1935, Rv II 1083/33.)

Při projednávání pozůstalosti po Františku D-ovi připadla žalobkyni k úhradě alimentární pohledávky Libuše K-ové vkladní knížka, vydaná žalovaným družstvem. Pozůstalost, kterou prováděl notář Dr. Ladislav P. jako soudní komisař, byla také odevzdána. Dopisem ze dne

8. listopadu 1926 požádal tento notář žalované družstvo, by z vkladu uloženého pro nezl. žalobkyni nebylo bez svolení soudu nic vypláceno. Žalované družstvo vyplatilo na to ke konci roku 1928 celý vklad neznámému muži, který předložil účetnímu žalovaného družstva vkladní knížku a usnesení soudu ze dne 21. srpna 1928, jímž uzávěra vkladu byla zrušena. Usnesení to bylo paděláno, nebylo podepsáno soudcem, nýbrž opatřeno razítkem jeho podpisu a neslo toliko pečeť kulatou místo pečeti v podobě pravidelného osmiuhelníku. Nižší soudy zamítly žalobu na náhradu škody, podanou nezl. Libuší K-ovou, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Dopisem notáře jako soudního komisaře, jímž bylo žádáno, aby žalované družstvo vklad bez soudního svolení nevyplácelo, nebyla provedena soudní obstávka vkladu, ježto by bylo zapotřebí usnesení soudního, a nevztahuje se na žalovanou předpis § 28 cís. nař. čís. 278/15 ř. z., neboť se žalované družstvo podle svého povolání nezabývá peněžními obchody. Bylo proto žalované družstvo oprávněno vyplatiti majiteli vkladní knížky vklad, aniž bylo povinno zkoumati legitimaci majitele vkladní knížky, nehledíc k tomu, že nelze po něm žádati znalosti předpisů platných pro vydání peněz ze soudní úschovy, a nemohlo proto míti důvodné podezření, že dopis okresního soudu ze dne 21. srpna 1928 je padělán.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Notář Dr. Ladislav P. jako soudní komisař dopisem ze dne 8. listopadu 1926 žádal žalované družstvo, aby z vkladu pro Libuši K. uloženého nebylo nic vypláceno bez svolení soudu. Notář vystupoval tu jako úřední osoba a jest proto shora uvedenou jeho žádost pokládati za úřední zákaz výplaty ve smyslu bodu 4b) přihlášky k úspornému řízení. Žalované družstvo sdělilo na to notáři dopisem ze dne 9. listopadu 1926, že z konta bez svolení soudu nic nevyplatí. Jde o to, zda žalované družstvo bylo oprávněno vyplatiti vklad na základě usnesení okresního soudu ve S. O. ze dne 21. srpna 1928, v němž bylo vysloveno, že poznámka u vkladu, učiněná Dr. Ladislavem P., notářem ve S. O. jako soudním komisařem pozůstalosti, pozbyla již dávno účinnosti. Toto usnesení, o němž vyšlo později najevo, že bylo paděláno, bylo opatřeno jen kulatou pečeti okresního soudu ve S. O. a nikoliv pečeti v podobě pravidelného osmiuhelníku, jak předpisuje výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 6. března 1926, čís. 2669, a nebylo podepsáno soudcem, nýbrž bylo opatřeno jen razítkem soudce, jež bylo podepsáno kancelářským úředníkem, ač podle druhého odstavce § 79 zákona o organizaci soudů ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. zák. v doslovu čl. I čís. 10 cís. nař. ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. zák. usnesení soudu o vydání (Erfolglassungsbeschluss) musí býti podepsáno soudem. Pokud jde o prvou závadu (nesprávná pečeť), jest přisvědčiti právnímu názoru nižších soudů, že tu nedopadá ustanovení § 2 obč. zák., podle něhož se nemůže nikdo omlouvat, že mu nebyl znám zákon, jakmile byl řádně vyhlášen. »Řádným vyhlášením zákona« jest podle § 1 zák. ze dne 13. března 1919 čís. 139 sb. z. a n. jeho vyhlášení ve »Sbírce zákonů a nařízení státu československého«. Výnos ministerstva spravedlnosti ze

dne 6. března 1926 čís. 2669 byl však uveřejněn jen ve Věstníku min. sprav. ročník VII pod čís. 8. Naproti tomu předpis, že usnesení soudu o vydání musí býti podepsáno soudem, byl řádně vyhlášen v říšském zákoníku (§ 1 zák. ze dne 10. června 1869 čís. 113 ř. z.), vešel tím ve všeobecnou známost a nemůže se proto žalované družstvo omlouvatí tím, že mu (jeho orgánům) nebyl předpis ten znám (§ 2 obč. zák.). Vyplatilo-li žalované družstvo doručiteli úsporné knížky vklad na základě vyhotovení usnesení, jež se přičilo zákonnému předpisu, porušilo povinnost uloženou mu v bodě 4 b) přihlášky k úspornému řízení a jest již z tohoto důvodu povinno nahraditi žalobkyni vzešlou z toho škodu, jejíž výše není sporná. Nezáleží proto na tom, zda žalované družstvo bylo ihned zpraveno o ztrátě úsporné knížky, jak předpisuje bod 8 přihlášky k úspornému řízení.

Čís. 14613.

Povoli-li procesní soud navrácení do předešlého stavu pro zmeškání lhůty k odvolání, jest usnesením jeho vázán i odvolací soud.

(Rozh. ze dne 11. října 1935, R I 732/35.)

Soud procesní povolil usnesením ze dne 18. dubna 1935 navrácení k předešlému stavu pro zmeškání lhůty k podání odvolání z rozsudku ze dne 24. ledna 1933. O d v o l a c í s o u d vrátil spisy jemu s odvoláním opětně předložené prvému soudu s poukazem na své pravoplatné rozhodnutí ze dne 23. února 1934, jímž odvolání jako opožděné odmítl.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu, by o odvolání dále jednal a rozhodl.

D ů v o d y :

Podle § 150 c. ř. s. vstoupí rozepře povoleným navrácením zase do stavu, ve kterém byla před nastalým zmeškáním. Rozsudek následkem promeškání již vydaný má býti zrušen, když se navrácení povolí. Soud procesní sice tento důsledek — zrušení rozhodnutí vydaného následkem zmeškání — nevyslovil; tento plyne však z dotčeného ustanovení zákonného, takže toto rozhodnutí nemůže brániti novému projednání a rozhodnutí o odvolání, které po povolení navrácení nutno uznati za podané včas. Podle § 153 c. ř. s. není proti povolení navrácení k předešlému stavu opravného prostředku. Neprávem obíral se odvolací soud v napadeném rozhodnutí i důvody rozhodnutí soudu procesního. Jeho pravoplatné usnesení naopak váže i soud odvolací.

Čís. 14614.

Nekalá soutěž.

Proti nekalé soutěži nelze se brániti rovněž nekalou soutěží.

Pro výklad závadného oběžníku je rozhodné, jak mohl býti oběžník ten vykládán zákazníky.

(Rozh. ze dne 11. října 1935, Rv I 1418/35.)